

ODORICUS

PÁ 14. 1. 2022

18⁰⁰ MŠE SV. ★

19⁰⁰ SETKÁNÍ v

REFEK-
TÁŘI **

(IRKD: schůze
správní rady) **

KOSTEL PANNY MARIE SNĚŽNÉ NA PRAZE 1

☛ SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBA K POCTĚ

BLAHOSLAVENÉHO ODORIKA z PORDENONE

★ ZAZNÍ MISSA BREVIS OD

JIRÍHO IGNÁCE LINKA

(♪ HORA FUGIT) &

VENI CREATOR

SPIRITUS

(♪ ENSEMBLE ORDINIS
SANCTI LAZARI)

★★ VYSTOUPÍ

ALEXANDER

SHONERT (HOUSLE)

TOMÁŠ PELICH

(ŠAKUHAČI)

IRKD.cz | HORAFUGIT.cz

INSTITUT RENESANCE KULTURNÍHO DĚDICTVÍ

Milí přátelé!

O době, v níž žijeme, si můžeme myslet ledacos, ale rozhodně se shodneme, že není obyčejná, běžná, snadno předvídatelná. Když nad všedností či nevšedností doby přemítám, často se stane, že my na mysl vytane podobenství z 12. kapitoly Lukášova evangelia. Práví se v něm: *„Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom a říkal si: ‚Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?‘ Pak si řekl: ‚Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý myslí.‘ Ale Bůh mu řekl: ‚Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“* Proč zrovna tohle podobenství? Inu proto, že pokora a pracovitost, vytrvalost a prostota nám dávají klíč k řešení soudobé krize. A také proto, že – jak podobenství ilustruje – nestačí se pouze spoléhat na vlastní píli, rozum a pracovitost, ale je důležité nechat si v životě prostor pro Boha, Nebesa, náhodu, vnější vlivy, přání druhých lidí nebo potřeby společnosti, v níž žijeme. Lapidárně shrnuto: nežít jenom pro sebe, ale i pro druhé, a zároveň: nežít jenom pro druhé, ale i pro sebe. I my jsme dílem stejného stvoření a nepečujeme-li o sebe, zanedbáváme ten úžasný dar, jímž je život.

Mnozí ví, že se věnuji čajové cestě. Povídám-li si se svými hosty či učiteli o podstatě čajového setkání, zpravidla narážím na skutečnost, že pro čajové setkání, jež je závislé na dobré atmosféře, je zapotřebí, aby se všichni – hosté i hostitel, ba i kolemjdoucí či samotné konvičky na stole – cítili dobře. Teprve potom můžeme sklízet plody vlídnosti a pohostinnosti a všichni budou společným setkáním obohaceni. Podíváme-li se z tohoto úhlu pohledu na životní pouť františkánského mnicha Odorika z Pordenone, nezbyváá než konstatovat, že byla příkladně pokorná, vlídná a přátelská vůči všem obyvatelům cizokrajných krajin, jimiž procházel. Zároveň však tento poutník s českými kořeny nesešel ze své cesty, neopustil hodnotový rámec františkánského mnicha, řeholníka, misionáře. Cestopis, jež nadiktoval na smrtelné posteli poté, co se navrátil do Evropy, je prost zbytečného příkrášlování či zveličování, ba i soudů. Je to cestopis, jež se i po těch staletích čte jedním dechem. Odorik v něm poutavým způsobem vypráví, co viděl a zažil na své daleké cestě do Číny a zpět. Úctyhodná je zejména absence soudů nebo odsudků. Když popisuje hinduistické živé oběti, mnohoženství či odolává pokušení odnést si část pokladu nalezeného na zpáteční cestě, vždy si připomíná cíl své cesty a z nadhledu se odpoutává od pokušení. Je to právě jeho poctivý přístup, který z něj činí poutníka napříč stoletími. Je to právě ona vlídnost, absence arogance či na druhou stranu servilnosti, poctivá snaha vylíčit, co má za důležité a nezdržovat se u marginálií, které jej spojují s velkými cestovateli následujících století. I v dnešní době, kdy vše máme takřka na dosah ruky – od informací, po vzdálené destinace nebo kontakty na mocné a vlivné – jsou Odorikem reprezentované hodnoty základem porozumění mezi vzdálenými regiony a jejich kulturami.

Před takřka třemi lety jsem stál u zrodu Institutu renesance kulturního dědictví. Tato nezisková organizace si vytkla za cíl studovat odkaz předků, navazovat na něj a rozvíjet jej formou mezigeneračního dialogu – tradic. V roce 2020 si pronajal náš Institut prostory ve Vokovicích. Tato starobylá ves je připomínána již ve 14. století v souvislosti se SvatoVítskou kapitulou. V tom stejném století, co blahoslavený Odorik doputoval ze severní Itálie přes Indii, Srí Lanku či Jávu do Číny, v níž si získal náklonost dvou císařů, a úspěšně se přes Tibet vrátil zpět do rodné Itálie. Bylo to v tom stejném století, co císař Karel IV. položil základ místnímu krásnému chrámu, který daroval bratrům karmelitánům. Jak plynul čas, tento chrám a přilehlý klášter byly svědky četných dramatických událostí. Za vlády císaře Rudolfa II. byl chrám s klášterem darován bratrům františkánům, kteří o něj pečují dodnes. Vokovice se mezitím rozrostly. Nakonec se připojily k velké Praze. Nelítostný čas strhl mnoho budov, a tak z celé vsi zůstala jen krásně rekonstruovaná náves s loni obnoveným starým rybníkem. Na této návsi, na níž hledí okna kanceláře Institutu, stojí malinká zvonička postavená na základě tereziánského zákona proti požárům. Je datována kolem roku 1800. Městská část Praha 6 ji před lety pěkně opravila. Tato zvonička nebyla nikomu zasvěcena. Přesto je v ní malý oltářík se soškou Panny Marie a nad zvonem stojí kříž.

Jak jistě víte, před pár lety se osobnost blahoslaveného Odorika natrvalo zpřítomnila i zde v Praze, konkrétně v kostele Panny Marie Sněžné. Dar Odorikových ostatků připomněl tohoto význačného poutníka, jehož pouť proběhla krátce po slavné výpravě Marka Pola a jeho rodiny. I napadlo nás obrátit se na Libockou farnost, kam místně spadá vokovická zvonička, na bratry františkány od Panny Marie Sněžné i na MČ Praha 6 a s pomocí všech oslovených iniciovat spojení jména blahoslaveného Odorika z Pordenone s touto drobnou kulturní památkou. Abychom dostáli cílů našeho Institutu, rozhodli jsme spojit patronizaci vokovické zvoničky s letním symbolickým putováním, které by od Panny Marie Sněžné, kde by proběhla ranní mše, vedlo přes Petřín kolem kostela sv. Vavřince do Liboce a jejího kostela sv. Fabiána a Šebestiána. Odtud potom o Vokovic ke zmíněné zvoničce. Na závěr po benedikci kaple by se putování vydalo Divokou Šárkou ke kostelíku sv. Jana Nepomuckého na Jenerálce a odtud dále ke kostelu svatého Matěje nad Šárkou. V něm bychom naše putování zakončili večerním koncertem. Pokud by se celá akce vydařila, mohla by se z ní stát příjemná a pro mnohé Pražany i velice zajímavá nejen duchovní, ale i kulturní tradice, neboť během celé procházky by byly zastavení, na kterých by poutníci dostali čaj pocházející z některé z krajin, kterými Odorik během své pouti prošel (Turecko, Írán, Indie, Srí Lanka, Jáva, Indonésie, Čína). V místech oddechu poutníků by byl rovněž připravený drobný kulturní program odkazující na cizokrajné světy či dobu, kterou nám svým odkazem bl. Odorik přibližuje. Drazí přátelé, je jenom na nás, zdali se takováto vize stane tradicí a osobnost blahoslaveného Odorika z Pordenone přestane být pojmem známým několika věřícím a historikům.

Děkuji za pozornost.

